

Adéu, presumpció d'innocència, adéu

written by José Maria Clavero | 24 d'abril de 2018

Obsessió. Aquesta és la paraula que millor defineix l'estat anímic del jutge Llarena. Però l'obsessió ennuvola la ment, atordeix la intel·ligència i condueix a errors, de vegades, monumentals. Pot ser en un camp de futbol amb un jugador obsessionat amb un altre jugador de l'equip contrari, pot ser un venedor obsessionat per aconseguir unes determinades xifres de vendes o una persona obsessionada per aconseguir l'amor d'una altra.

El jutge Llarena té obsessió per veure a la presó tots els polítics que han pres part, en major o menor mesura, en l'anomenat procés català. Aquest jutge "del que usted me habla", sens dubte amb una obnubilació de la ment, ha demanat que el Ministre d'Hisenda justifiqui per escrit alguna cosa que no ha existit. Sembla incomprendible però el senyor Llarena, amb la seva actitud, s'ha carregat la presumpció d'innocència dels imputats. Com es pot certificar alguna cosa que no s'ha produït? Ateses les explicacions del ministre, demanar que se certifiqui que no ha existit malversació és com si es demanés a algú que certifiqui que cap balena ha arribat mai a la lluna. Quines proves es poden presentar per negar allò que no ha existit? Però n'hi ha més. No només existeixen les declaracions del ministre, també hi ha les del president del Govern, en seu parlamentària, en el mateix sentit.

D'altra banda, és el fiscal l'encarregat de presentar les proves de l'acusació i el jutge ha de limitar les seves accions a considerar si les proves presentades són suficients o no per condemnar l'acusat. El jutge ha assumit el paper de fiscal, investigador i buscant les proves, un fet que hauria de ser insòlit però al qual ja ens té acostumats la justícia espanyola. Aquest intercanvi de papers en la justícia no és

nou, només cal recordar l'actuació del fiscal en la imputació d'Iñaki i Cristina, arribant a convertir-se en el seu millor defensor durant mesos.

Avui el jutge ha traspassat totes les línies vermelles d'una justícia independent, neutral i objectiva, sobretot, objectiva, per esdevenir una vergonya nacional que ha aixecat les ires de tots els que aposten per una justícia lliure de prejudicis i obsessions, siguin independentistes o no.

A més, el jutge ha posat en una difícil tessitura el ministre Montoro. Si el ministre aporta proves en contra de les seves repetides declaracions i de les d'algun alt càrrec del seu departament, serà un ministre mentider i, segons els dictats de la democràcia, haurà de dimitir irremediablement. Si el ministre li repeteix al jutge per escrit el que ja ha dit de paraula davant nombrosos testimonis i del que hi ha constància audiovisual, llavors serà el jutge qui quedi al descobert i, per ètica, hauria de presentar la renúncia de forma immediata. Serà capaç el senyor Llarena de dimitir? Ho dubto.

Amb la seva decisió, el jutge es carrega la presumpció d'innocència dels acusats i treu el cap al perillós precipici de la prevaricació. I tot davant l'atenta mirada de les justícies europees que ja estan qüestionant si la justícia espanyola és tan objectiva i lliure de prejudicis i obsessions com han de ser tots els implicats, siguin jutges, fiscals o defensors. No és una qüestió qualsevol. Estan en joc moltes coses però, principalment, dues. D'una banda, la llibertat i el bon nom de persones l'únic delictes de les quals va ser obeir el poble sobirà. De l'altra, la credibilitat de la justícia espanyola que està sent sotmesa a un fort descrèdit, nacional i internacional, per aquells que més haurien de vetllar per la seva integritat.

El temps, jutge implacable i sense obsessions, posarà les coses al seu lloc.